

Z P R A V O D A J

pro bohdanečskou farnost – Bohdaneč, Třebětín, Vickovice, Bělou, Tasice, Kotoučov, Novou Louku, Dvorecko, Prostřední Ves, Řeplice, Šlechtín, Dědice, Michalovice, Hostkovice a Hlohov

Listopad 2015

Podzimní

27. číslo

neprodejně

informace farnosti Bohdaneč

7. ročník

BOHDANEČ - poděkování za úrodu o Havelském posvícení

úzkou cestou...

Ježíš řekl učedníkům: Amen, pravím vám, že bohatý těžko vejde do království nebeského. Znovu vám říkám, snáze projde velbloud uchem jehly, než bohatý do Božího království.“

Bible: Matouš 19, 23 - 25

Zamyšlení

“Zdaliž není slovo mé takové jako oheň, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu?” Jeremiáš 23,29 K

“Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi.” Lukáš 12,49

Dnešní starozákonní verš popisuje Boží slovo jako slovo mocné - k čemuž mu dopomáhá nosná ohňově-kovářská metaforika, jež je dobře známa religionistům (srov. M. Eliade), poněvadž takto líčí posvátné/svaté mnohá náboženství. V našem textu ovšem nejde o posvátné obecně, nýbrž a docela konkrétně o Boží slovo, jehož moc a působení se chce jen podtrhnout.

K tomu ukazuje i verš novozákonní - slovo Ježíšovo (!) -, který líčí Ježíšovu zvěst jako rozhodně provokující a nikoli pohodlnou. Nejde tu o to, že by Boží slovo mělo vyvolávat spory mezi lidmi (ačkoli i tahle možnost je zde střízlivě viděna), nýbrž o to, že Boží slovo nás nutí k aktivitě a jednání (a to se druhým samozřejmě opravdu líbit nemusí)...

Jenže ono jde právě o to, abychom se Božím slovem nechali vyprovokovat, abychom poznali z Božího zákona, jaký trest nám hrozí za náš hřích (vskutku ohnivý!); ale tím spíše abychom se nechali oslovit Evangeliiem, že nám bylo pro Krista odpuštěno (jaký to žár Boží lásky!). A obojí si nemáme nechat pro sebe, ale máme tuto zvěst nést do světa a "zapalovat" jí lidi, abychom se v ní stávali "kovanými".

Náš nebeský Otče, dej ať Tvé svaté slovo slyšíme, a jdouce v Duchu svatém ho šíříme. **T.Ž.**

Příspěvek Th et Ph Mgr. Karla Pompeho, emeritního profesora

OKÉNKO DO DUŠE: Můj dům je domem modlitby...

Ano, jsou to Ježíšova slova, jež si připomínáme právě v podzimních dnech – při slavení slavností výročí posvěcení kostelů.

A tak bychom si to měli říkat i my – můj kostel je domem modliteb, těch prosebných i děkovných. Na ty poslední se často zapomíná.

Už víme, že pout' je svátkem, jmeninami kostela, posvěcení pak jeho narozeninami. Mnohé památky se nyní opravují, aby zazářily v novém rouše ještě nám i dalším generacím (Sv. Hora, Želiv, Čihošť etc.).

Přejme těm věřícím, poutníkům, kteří jsou uchvázeni velkolepostí oslav a davy lidu. Mši sv. ve velkých, městských chrámech všichni považují za samozřejmou. Dovolte mi však subjektivní názor (opřený o skutečnosti) – jak záslužná je mše sv. v zimě (závěje, náledí) v malém filiálním kostelíku, kde čeká 20 věřících a jsou šťastni přijede – li tam kněz s varhaníkem!

To jsme si uvědomil třeba dnes, při pohřbu v Dobrnících, kam jsme takto zajížděli rádi se současným J.M.P. opatem Jáchymem (jako hosté).

Blíží se opět slavnost Všech svatých s následnou Památkou zemřelých. Letos získáme plnomocné odpustky za návštěvu hřbitova už od 25. 10. do 8. 11. Ta slavnost je jednou z posledních poutí v roce (právě v dobrnickém kostele zároveň s výr. posvěcení).

Prosme naše svaté, snad právě ty v martyrologiu, kteří nejsou v liturgickém kalendáři, aby se přimlouvali za nás i za ty, jež nás předešli. Kéž se naplní naše touha po nebeském království!

Váš Karel Pompe

NÁBOŽENSKÉ VZDĚLÁVÁNÍ PRO DOSPĚLÉ

Opět si můžete přečíst další hodinu náboženství pro dospělé, které připravil **P. Martin Sklenář**, s jehož souhlasem lekce otiskujeme.

☞ Ke studiu, které by nás mělo duchovně obohatit, je dobré otevřít Bibli 63 s příslušnou kapitolou, která se týká dnešní hodiny a přečíst si text. Věříme, že vás Boží slovo

7. hodina – Bůh, který vede svůj lid (putování do zaslíbené země)

Když Hospodin vyvedl Izraele z Egypta, nevyvedl jej proto, aby žil a zemřel na poušti, ale aby jej uvedl do Zaslíbené země. Lid mohl vstoupit do této země v brzké době po vyjití, ale nestalo se tak. Izrael na poušti neustále vzpomíná na to, jak se měl dobře v Egyptě (nic mu tam nechybělo. Otroctví a hrozba zániku nejsou vnímány jako přílišná zátěž¹). Když se Izrael dostává před Zaslíbenou zemi, posílá zvědy, kteří mají zemi prozkoumat. Písmo svaté vykresluje krásy zaslíbené země, ale Izraelité se do ní stejně bojí vstoupit, protože mají strach z jejích obyvatel, protože nemají dostatečnou důvěru v Hospodina. Putování Izraelského národa pouští se tak protahuje. Nakonec bude toto putování trvat dlouhých čtyřicet let, během kterých Bůh bude provázet svůj lid (prostřednictvím oblaku) a o svůj lid se bude starat.

Desatero

Na počátku tohoto čtyřicetiletého putování pouští dává Bůh Izraeli Desatero (Ex 20). Nově zformovaný lid dostává své zákonodárství. Pro správné pochopení Desatera je důležité tento kontext vidět a vnímat. My se desateru budeme později věnovat trochu podrobněji², ale nyní si řekněme alespoň to základní. Bůh dává Desatero svobodnému národu. Je tedy určeno k tomu, aby člověk prožíval svůj život ve svobodě a ne v otroctví. Izraelský národ je na cestě do zaslíbené země. Desatero je mu dáno jako jakýsi ukazatel cesty, jako pomoc k dosažení cíle.

Když to shrneme, můžeme říci, že desatero je oznámením toho, jak člověk může jako svobodný žít (ty jsi svobodný člověk, ty už více nemusíš zabíjet) a jak má člověk žít, aby dosáhl svého cíle, totiž Zaslíbené země.

Prostřednictvím předání desek Zákona, tohoto zákonodárství, se Bůh projevuje jako ten, kdo svůj lid vede pouští k bezpečnému cíli, totiž k Zaslíbené zemi.

¹ Zde si nemohu odpustit narážku na zkušenost naší doby. Kdy lidé vzpomínají na komunismus, že se nám tehdy žilo lépe, nebylo tak draho... Otázka nesvobody a mnoha dalších podstatnějších věcí není tak důležitá...

² Více se mu budeme věnovat 23. hodinu, která bude věnována Desateru.

Bůh se svým lidem

Když Bůh zjevil Mojžíšovi své jméno, představil se mu jako JSEM, KTERÝ JSEM. Jak jsme viděli minulou hodinu, tak toto Boží jméno jednak představuje Boha jako toho, kdo JE, ale rovněž také jako toho, kdo je PRO člověka, kdo s ním vstupuje do vztahu. V putování pouští můžeme vidět oba tyto rozměry. Bůh je jednak stále se svým lidem, ale rovněž je také „pro“ svůj lid.

Bůh „s“ lidem

Poušť je nehostinným místem, prostorem, který není vhodný k životu. Přestože je čtyřicetileté putování pouští důsledkem malé důvěry Izraelského národa, Bůh zůstává stále uprostřed svého lidu. Bůh na tomto místě neopouští svůj lid, ale prostřednictvím oblaku je stále přítomný uprostřed Izraelské pospolitosti. Ba co víc, prostřednictvím tohoto mraku vede svůj lid pouští (když oblak sestoupí na stánek schůzky, lid setrvává na místě, dokud se oblak znovu nezvedne).

Bůh se ukazuje jako ten, kdo provází a vede člověka za všech okolností na jeho životní cestě. Křesťanská tradice zcela pochopitelně vnímala, že poušť je symbolem lidského života, jehož cílem je dojít do nebe, do té pravé a skutečné Zaslíbené země. Čtyřicetiletá zkušenost Izraele na poušti nám ukazuje, že Bůh nás nikdy neopustí. Třebaže si častokrát za těžkosti našeho života můžeme sami, přesto si můžeme být vždy jisti neustálou Boží přítomností.

Bůh „pro“ lid

Boží přítomnost na poušti ale není jen prostým „bytím s“, ale je přítomností, která se projevuje pozoruhodnou láskou a péčí o lid. Na tomto nehostinném místě se Bůh dokáže postarat o svůj velmi početný lid a po dobu čtyřiceti let mu dávat vše potřebné k životu – pokrm i nápoj. Je to podivuhodné Boží jednání, které ukazuje jeho neskutečnou lásku a schopnost postarat se o svůj lid. Některé z biblických úryvků nám tuto Boží starostlivou péči zachycují.

První kapitoly po vyvedení Izraele z Egypta nám tuto Boží starostlivou péči okamžitě ukazují. Hned po sobě nám představují Hospodina jako toho, kdo dává pokrm z nebe (Ex 16,1-36), kdo dává vodu k pití (Ex 17,1-7) a kdo dává vítězství nad nepřáteli (Ex 17,8-16).

Pokrm z nebe

Mana

První, čím Hospodin projevuje svou starostlivost vůči svému lidu, je poskytnutí pokrmu z nebe. Už samotné téma pokrmu je velmi důležité. V židovském vnímání je přijímání pokrmu symbolem a vyjádřením toho, že nemám život sám v sobě, ale že jej přijímám od někoho jiného. Jelikož je lid sycen pokrmem z nebe, je zcela zřetelně vyjádřeno, že na poušti přijímá život od Boha. Žít na poušti a kráčet ke

svému cíli lid může jen tehdy, a jen proto, že je Bohem sycen, že mu Bůh k tomu dává sílu a možnost.

Pokrm, kterým jsou Židé na poušti syceni, je nazván „Mana“³. Je pak zcela přirozené, že Ježíš užije tohoto obrazu a bude o eucharistii hovořit jako o „nové maně“ o pokrmu z nebe, který nás má sytit na naší cestě pouští, cestě k Zaslíbené zemi.

U vyprávění o maně je velmi důležitým také příkaz týkající se toho, že si každý může vzít jen to, co sní za jeden den (vyjma pátku, kdy může sesbírat i na sobotu). Co sesbírá navíc, to mu do druhého dne shnije. Prostřednictvím této skutečnosti je vyjádřena nutná závislost Izraele na Hospodinově štědrosti. Izrael si nemůže nabrat do zásoby a domnívat se, že může žít nějaký den (týden) bez Hospodina, že nemusí být závislý na Boží dobrotě a štědrosti. Naopak. Izrael je neustále odkázán se spoléhat na Hospodina a na to, že Bůh projeví svou štědrost i následujícího dne a dá mu to, co potřebuje i následujícího dne k přežití.

Prostřednictvím tohoto obrazu se nám může zdát srozumitelnější jedna z proseb modlitby Otčenáš. Modlíme-li se slova: „chléb náš vezdejší dej nám dnes“ v kontextu Ex 16, pak můžeme mnohem lépe pochopit, o co vlastně v této prosbě prosíme. Obracíme se k Bohu, který je zdrojem našeho života, bez kterého nemáme možnost na poušti našeho života přečkat ani jeden den. Žádáme ho, aby i nám dal právě dnes vše potřebné pro dnešní den, abychom jej mohli přečkat (prožít). I nám je dáváno jen to, a právě to, co potřebujeme pro dnešek. Vede nás to jednak k tomu, že se musíme obracet k Bohu s prosbou o pomoc každý den, a jednak nám to brání v tom, aby nezasloužené Boží dary v našem životě uhnívaly⁴.

Křepelky

Úryvek 16. kapitoly připojuje také vyprávění o křepelkách. Tato událost je ještě jednou připomenuta v Nu 11,31. Bůh nedává Izraelskému lidu na poušti jen to nezbytně nutné, ale dává mu i maso (to maso, nad kterým pláčou, že jej měli plné hrnce v Egyptě). Bůh se tak ukazuje jako skutečně velmi štědrý dárce. Vždyť činí věci neslýchané – velmi početný dav sytí na poušti masem – křepelkami.

Voda

Knihy Mojžíšovy předkládají rovněž dva příběhy o tom, jak Hospodin dává Izraelitům vodu. Nejprve učiní, že slaná voda zesládne (Ex 15,25), načež následně prostřednictvím Mojžíše učiní, že ze skály vytryskne voda (Ex 17,1-7). Voda má na

³ Hebrejšťina říká, že je to od slova „Man hú“, což znamená, „co to je“. Jen malý exkurz do hebrejšťanského jazyka. Hebrejšťina neužívá v písemném záznamu samohlásky. V hebrejšťanském textu je tak zaznamenáno „mn“. (to je). V křesťanském prostředí běžně užíváme slovo, které je od stejného kořene „mn“, totiž slovo „amen“, což znamená, „to je“ (tak je).

⁴ V tomto kontextu rovněž můžeme lépe chápat evangelijní chudobu, o které hovoří Ježíš. Evangelijní chudoba není nutně životem o holém zadku, ale životem v úplné závislosti na Bohu.

poušti jedinečný význam. Ona je zdrojem života. Tam, kde není na poušti voda, tam je sucho, prázdno, tam je smrt. Kde se však objevuje voda, tam se objevuje život. U vody rostou rostliny, shromažďují se živočichové, tam je prostě život. Dává-li Bůh Izraelskému národu vodu, nedává mu jen tekutinu k pití, ale dává mu zdroj života, vodu, která oživuje, zkrášluje jeho život.

Pomoc proti nepříteli

17. kapitola knihy Exodus ještě připojuje jeden příběh, a to první z bitev, které musí Izraelský národ podstoupit. Jedná se o bitvu s Amalečany. Izrael na své cestě k dobytí a osídlení zaslíbené země bude muset porazit několik nepřátelských kmenů. Hospodin ho však hned na začátku ujistí, že v něm má vítězství. Izraelité nevíteží početným či udatným vojskem, nezvíteží nějakým strategickým plánem, ale zvíteží díky přímluvné modlitbě Mojžíše, díky jeho zdviženým rukám. To Hospodin bojuje za svůj lid a doprává mu vítězství. Lid se nemusí bát žádného nepřítele.

Hadi

Další z významných událostí, kterou Izraelité zažijí na poušti, je zkušenost s jedovatými hady, respektive s hadem, který Mojžíš vyvýší, který dává záchranu. O této události nám vypráví Nu 21. Hadi, kteří žijí na poušti, žijí během dne schování před slunečním žářem pod zemí, v písku⁵. K večeru vylézají ze země a uštknou svou oběť. Člověk, který je zasažen tímto jedovatým uštknutím, umírá. Bůh dává Izraeli možnost záchrany. Uštknutý, který s vírou pohlédne na vyvýšeného hada, dochází uzdravení.

Tento příběh je opět citovaný Ježíšem. Křesťanská tradice jej opět velmi ráda připomíná a vykládá. Mojžíšem vyvýšený had se stává předobrazem ukřižovaného Ježíše Krista. I my, kteří putujeme pouští svého života, jsme na naší cestě k Zaslíbené zemi častokrát uštknuti jedovatým hadem, ďáblem. I my jsme následně odsouzeni ke smrti. Bůh však nechal vyvýšit svého Syna, aby každý hříšník, který na něho s vírou pohlédne, mohl být zachráněn. Ježíšova smrt je tak přínosná pouze pro toho, kdo se rozpoznává jako hříšník a kdo na něho, visícího na kříži, s vírou pohlédne⁶.

Všimněme si, že Mojžíš má vyvýšit stejné zvíře, které způsobuje smrt. Nový zákon představuje Ježíše jako toho, kdo na sebe bere hřích a na svém těle jej nechává pověsit na dřevo kříže. Právě proto, že na sebe bere hřích, stává se podobný onomu předobrazu. Zachráněn je pouze ten, kdo zasažen ďáblovým jedem pohlédne na Ježíše, který na sebe vzal všechn náš hřích.

⁵ V tomto kontextu se stává srozumitelnějším příběh o prvním hříchu, resp. to, proč je ďábel zobrazen jako had. Ďábel je tím, kdo vylézá „z pod země“, aby svým jedovatým uštknutím zahubil člověka. Ďábel se následně opět ukrývá, aniž by člověku dopřál štěstí, které mu sliboval.

⁶ Pohled toho, kdo nebyl uštknut, mu v něčem neprospěje. A zase ten, kdo byl uštknut a přitom nepohlédl na vyvýšeného hada, ten zemřel.

Shrnutí

Příběhy putujícího Izraelského národa nás ubezpečují o mnoha věcech. Jednak nám dávají jistotu, že Bůh je v našem středu, že nás nikdy neopouští, ale že se o nás laskavě stará. Dává nám vše potřebné k životu, ba činí náš život skutečně plodným a živým. Potkáváme-li ve svém životě nějaké obtíže, vstupují-li nám do cesty různí nepřátelé, pak si můžeme být jisti, že když se svěříme do Boží péče, když k němu pozdvihneme své ruce, případně poprosíme, aby druzí drželi zvednuté ruce za nás (Mojžíš je z kmene Levi, tedy z kněžského kmene), pak si můžeme být jisti, že nám Hospodin dopřeje vítězství. Ano, lidský život je plný různých nástrah a nebezpečí (pokusení), které mohou člověka připravit o život. Ale vyvýšený Syn člověka a pohled víry upřený na Něho nám dávají možnost obnovy života a věrného kráčení směrem k věčnému štěstí.

Knihy Mojžíšovy

O putování pouští nám vyprávějí čtyři knihy Mojžíšovy.

- kniha Exodus (Ex) vypráví o vyvedení Izraele z Egypta, o prvních týdnech putování a o předání Zákona.
- kniha Leviticus (Lv) má jako hlavní téma ustanovení řádu obětí a dalších kultických předpisů.
- kniha Numeri (Nu) především vypočítává členy jednotlivých Izraelských kmenů.
- kniha Deuteronomium (Dt) obsahuje opakování Zákona a rovněž Mojžíšovu závěrečnou řeč před vstupem do Zaslíbené země.

Knihy Mojžíšovy končí „na hranicích“ Zaslíbené země. Mojžíš zeměpisně do Zaslíbené země nedošel, avšak určitým způsobem do ní vešel dříve než celý Izraelský národ.

My všichni jsme na cestě do zaslíbené země. Všichni jsme byli ve křtu vysvobozeni z otroctví hříchu a stali jsme se v Kristu svobodnými. Nám všem bylo dáno Desatero jako ukazatel cesty, abychom mohli dosáhnout našeho cíle, Zaslíbené země, totiž nebeského království.

Nabízené otázky k snadnějšímu studiu

1. Kde v knize Exodus najdeme zprávu o předání desek zákona (Desatera)?
2. Komu a proč je dáno Desatero?
3. Kolik let putoval Izrael do Zaslíbené země?
4. Jakým způsobem je vyjádřena neustálá Boží přítomnost na poušti?
5. Jakým způsobem Bůh vede svůj lid na poušti?
6. Jakým způsobem se Bůh stará o svůj lid na poušti?

7. Jak Izraelité nazvali chléb, kterým je Bůh sytil na poušti?
8. Co vyjadřuje dar many?
9. Co vyjadřuje skutečnost, že mana vydržela jen jeden den?
10. Kde se dočítáme příběh o seslání many?
11. Co vyjadřuje příběh o tom, že Bůh dává svému lidu vodu?
12. Kde se můžeme dočíst o boji Izraelitů s Amalečany?
13. Díky čemu Izraelité porazí Amalečany?
14. Co chce sdělit příběh o bitvě Izraelitů s Amalečany?
15. Kde se dočítáme příběh o jedovatých hadech na poušti?
16. Příběh o jedovatých hadech je předobrazem čeho?
17. Jaký je hlavní obsah knihy Leviticus?
18. Jaký je obsah knihy Deuteronomium?
19. V jaké situaci končí pátá kniha Mojžíšova?

Máme zoufat?

Učedníci se Ježíše zeptali: „Jaké bude znamení skonání věku?“ Ježíš jim odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás nikdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a svedou mnohé. Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách. Povstane národ proti národu a bude hlad. Vás budou pro mé jméno nenávidět a vydávat na smrt. Vychladne láska mnohých.

V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Kdo vytrvá do konce, bude spasen.“ (srov. Mt 24, 3-13; Mk 13,24-26)

Přijde soužení, zlo se rozmůže, všude bolest a smrt...

Slova evangelia nás vyvádí z iluze, že lidé budou jednou schopni žít v míru, pokoji, spravedlnosti...

Zlo, díky nám, lidem, dostalo a dostává slovo, v malém i ve velkém.

Možná na nás při těchto slovech útočí pokušení strachu, beznaděje:

Co bude s tímto světem, s našimi dětmi?

Boží slovo nás však od úzkosti osvobozuje.

Bůh o soužení ví, ale hovoří o jasném vítězství.

Nečekejme tedy bolest, světovou válku, katastrofu, které zničí svět.

Očekávejme Krista, který přijde v moci a slávě.

Máme naději, že zlo svou moc ztratí.

Ale my se Bohu ztratit nemusíme.

(zdroj: Víra.cz)

☞.....příspěvek Ing. Františka Nešpora z farnosti Červené Janovice

Kněz venkova

Červené Janovice – 2. prosince 2015 to bude 100 let, kdy se narodil kněz, děkan a čestný kanovník Karel Filip, který více jak 40 let až do své smrti, v roce 2001 působil v naší Římskokatolické farnosti Červené Janovice. Narodil se v Příbyslavi v chudé rolnické rodině, kde v mládí žil se svými pěti staršími sourozenci. Po vzoru svého bratra Jana vystudoval gymnasium a také kněžský seminář v Hradci Králové. Po vysvěcení na kněze v roce 1939 působil, jak to bývá zvykem u nových kněží, jeden až dva roky v různých farnostech což byly Hořice, Náchod a Kutná Hora, kde v té době byl jako kněz a profesor učitelského ústavu jeho bratr Jan. Po absolvování stáží u těchto farností už nastoupil jako stálý kněz v Novém Hrádku.

Mimo působení ve své farnosti se zasloužil o obnovu blízkých poutních míst jako je například Rokole. Se svým bratrem Janem napsali několik divadelních her, které byly uvedeny ve spolupráci s mladými lidmi v Čechách i zahraničí. Aktivně se podílel na organizování skautingu. Jeho velký vliv nemohl uniknout pozornosti místních představitelů tehdejší státní moci. Proto byl v roce 1957 přeložen do naší farnosti v Červených Janovicích.

Hned po jeho nástupu nám bylo jasno, že přišel kněz, který nás má opravdu rád, chce nám sloužit a k němuž se můžeme obracet o radu a útěchu v těžkostech našeho života.

Byl si dobře vědom, že část lidí nechodí do kostela z obavy o zaměstnání a možnosti zajištění vyššího vzdělání svých dětí. Proto se svoji kamerou chodil mezi všechny lidi farnosti a tak dokumentoval běžný venkovský život. Kamera tak umožnila diskuzi i s těmi, se kterými se nepotkával v kostele. Každý tak poznal jeho dobrosrdečnou povahu a nečinilo tak potíže pro mnohé navštívit kněze při nemoci a jiných osobních problémech a požádat jej o radu nebo útěchu. Poznával tak skutečné názory lidí, i když se na veřejnosti někdy vyjadřovali jinak.

Filmy pak po letech promítal v jednotlivých obcích farnosti.

Nebál se navštěvovat i ty, kteří z důvodu vykonávání svých funkcí byli proti církvi a kněžím. Využíval k tomu gratulaci při oslavách jejich svátků. Při vyhlášené brigádě místními národními výbory byl vždy první s lopatou na seřadišti. Svým jednáním si získal úctu všech čestných lidí ale také respekt svých ideologických odpůrců.

Sám organizoval opravy střech a fasád kostelů farnosti v Červených Janovicích, Petrovicích I a Vílémovicích. Vzhledem k tomu, v jaké byl vážnosti u lidí, nikdy

neměl problém sehnat brigádníky na tyto práce a to nejenom farníky ale i také další občany.

Ve svých kázáních a i v běžných rozhovorech vždy dokázal reagovat na tehdejší vývoj společnosti a připomínat jak by se měl v těchto situacích chovat křesťan. Naše poděkování mu patří, že nám dával naději i v horších dobách jako byla tuhá normalizace po roce 1970.

Otec Karel Filip byl tím, k němuž jsme přicházeli, když nám bylo těžko na duši z důvodu nemoci našich blízkých i z jiných rodinných či osobních problémů. Pro každého měl slova naděje a útěchy a to i v době, kdy sám trpěl nemocí.

Největší přínos našeho otce Karla Filipa byl v tom, co v nás zanechal z toho jak s námi po dlouhá léta společně žil. Byl opravdovým farářem venkova, kde se život utváří osobním stykem lidí. Svými morálními vlastnostmi a možnostmi s námi dlouhodobě žít a působit jako kněz v naší farnosti se stal skutečnou osobností našeho kraje.

Že zcela patřil nám, to potvrdil i svým rozhodnutím, že zvolil místo posledního odpočinku v naší farnosti.

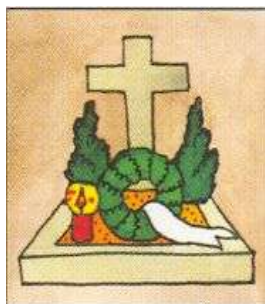
Na památku narození našeho otce Karla Filipa bude za něho sloužena Mše svatá otcem Stanislavem Tomšíčkem v kostele svatého Václava v Petrovicích I.

dne 3. prosince 2015 od 18-ti hodin. Po mši bude pobožnost u jeho hrobu.

Ing. František Nešpor, člen farní rady farnosti Červené Janovice

Modlit se za zemřelé?

*Křesťanská víra nedělá rozdíl mezi živými a mrtvými.
Bůh totiž není Bohem mrtvých, je Bohem živých.
Pro Něj jsou všichni lidé živí.*

MODLITBA POMÁHÁ NEJEN ŽIVÝM

Věříme-li, že modlitba pomáhá živým lidem, proč bychom se neměli modlit i za mrtvé? Život je jeden, neboť jak říká evangelista: „Bůh není Bohem mrtvých, ale živých“ (srov. Lk 20,38). Smrt není konec, ale jen stupeň v lidském osudu. A tento osud nekončí ve chvíli smrti. Láska, kterou vyjadřuje naše modlitba, nemůže být tedy marná. Kdyby totiž na zemi láska měla moc, a po smrti již žádnou moc neměla, bylo by to popření slov Bible a zkušenosti církve, že láska je silnější než smrt, neboť Kristus ve své lásce k lidstvu smrt přemohl.

(zdroj: víra.cz)

**Třebětín kostel
Navštívení Panny Marie**

Kapitoly z Liturgiky 2.

Posvátné místo – symbolika křesťanského chrámu

Chrám jako znamení Boží přítomnosti

Sakrální architektura je nedílnou součástí naší kulturní krajiny a dokáže oslovit člověka i po dlouhých staletích. Naši předkové vynikali neuvěřitelným citem pro zapojení prostých chrámových staveb či naopak velkých klášterních komplexů, kaplí, božích muk či křížových cest do okolní krajiny, aby se staly jejich nedílnou součástí jako přirozené a malebné dominanty. Přestože aktivních křesťanů ve společnosti ubývá, česká krajina si křesťanský ráz stále uchovává, byť v některých případech ukazuje novou, totiž zraněnou krásu.

Abychom dobře pochopili křesťanský chrám jako „dílo (nejen) lidských rukou“ musíme začít přirozeně od ruky Boží, která stvořila „svět viditelný i neviditelný“. Člověk, který je schopen se jen trošičku zastavit a podívat se ke hvězdám nebo naopak do přírody a nechá na sebe působit dálavy moře, hloubku lesů či majestátnost hor, udivující krásu i toho nejnepatrnějšího kvítku či nejmenšího živočicha, musí vbrzku zachytit podivuhodný soulad a řád stvořeného světa.

Pokud vnímáme tento typ krásy, vstoupili jsme do prvního chrámu – kosmického chrámu přírody, ve kterém má každý z nás své pevné místo. Poprvé, a hned velmi intenzivně, jsme se dotkli posvátna: mystéria života a krásy vycházející z Boží ruky. Snad každá kultura má mezi svými poklady zaznamenané chvalozpěvy na dokonalost a harmonii vesmíru a přírody, což potvrzuje, že člověk nemůže být netečný k těmto snadno srozumitelným hodnotám. „Všechna díla Páně, velebte Pána, chvalte a oslavujte ho navěky. Nebesa, velebte Pána... andělé Páně, velebte Pána... Hory a vrchy, velebte Pána... vše, co na zemi roste, veleb Pána... Všechna zvířata divoká i krotká, velebte Pána... lidé, velebte Pána...“ zpívají tři židovští mládenci nehledě na své utrpení (Dan 3,57–88).

O mnoho staletí později vznikla neméně krásná Píseň bratra slunce od sv. Františka z Assisi: „At’ Tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil, zvláště pak bratr slunce, neboť on je den a dává nám světlo, je krásný a září velikým leskem, vždyť je, Nejvyšší, Tvým obrazem. At’ Tě chválí, můj Pane, sestra voda, která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá. At’ Tě chválí, můj Pane, naše sestra, matka země, která nás živí a slouží nám a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávu...“ Celá příroda byla pro izraelské patriarchy, ale i pro křesťanské církevní otce, chrámem, jakýmsi kouskem ráje, ve kterém je přinášena oběť. „Jsme povinováni úctou, stejně jako láskou, vesmíru, veškerému stvoření, protože je stvořením Božím,“ říká francouzský spisovatel Charles Péguy.

Nevinnost neporušené přírody, v níž zvláště intenzivně vnímáme Boží

působení, má však člověk moc porušit: je-li totiž špatně pochopenou svobodou ničit podstatu svého vlastního lidství, tím spíše bude ničit i svůj vlastní prostor k životu! Z krásy těla nečiníme vnější odlesk krásy lidské duše, ale činíme z ní nástroj egoistických požitků. Svě vlastní dary je schopen proti sobě otočit jen člověk!

Z vynálezů, jež měly usnadnit život, činíme nástroje nenávisti. Z křesťanského pohledu je tak okolní svět, původně Bohem stvořený jako krásný, stále vlastně „jaksi nedokončený“, poznamenaný přítomností zla a zmaru a je posláním člověka přivést stvoření k jeho dovršení ve věčnosti: „Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle...“ píše apoštol Pavel věřícím do Říma (Řím 8, 19–20). Zkrátka: veškeré stvoření, viditelný svět jako celek – musí být obnoven znovu: v Kristu!

Tušení víry

Vratme se však ke kostelu. Krása krajinného kontextu chrámové stavby je určitou předehrou, díky které se otevírají zcela nové souvislosti. Chválí-li příroda a kosmos se svým řádem svého Tvůrce, tím spíš by tak měl činit člověk, kterému Bůh umožnil velkoryse pokračovat ve svém díle. Práce je posvátná. Prostřednictvím poznání a umění pozvedá člověk stvoření i sebe z prchavé existence, aby bylo možné další trvání v řádu ducha.

Chrám, tato přirozená vertikála v krajině vybudovaná lidskýma rukama, směřující vzhůru ke světlu jako všechen živý svět, se stává svým propojením mezi přirozenou krásou stvořeného světa a lidským umem, ideálním místem k setkání nebe a země, stejně jako člověka a jeho Stvořitele.

Chrámů všech kultur jsou vždy přirozeným cílem putování lidí. I turistu či neznalého poutníka zasáhne tajemná atmosféra svatého místa. I když se člověk sám nepovažuje za věřícího, přesto je takovými místy zcela jasně přitahován. V křesťanském kontextu je to jedna z prvotních fází hlásání evangelia dnešním lidem. Chrám díky své „majestátnosti v mlčení“ či „němé liturgii“ je v hlubokém podvědomí lidí stále spojen se základní potřebou kontinuity a stability.

V rychlém tempu života představuje zastavení, místo hluku nabízí ticho a místo zdání jistoty, nabízí jistotu samou. Člověk je nejprve konfrontován s krásou přírody i s krásou dotvořenou lidským géniem a teprve potom se slovy hlásaného evangelia.

Křesťanský kostel byl pro naše předky místem pro zastavení. Zde mohli stát či klečet v tiché modlitbě či ve společenství. Nejde o vybočení z běžného života, spíše jde o návrat k pravému životu, kde mizí rozdíly a vyniká jednota těch, kteří byli povolání, „aby byli jedno“. To, že je křesťan schopen se odpoutat od ryze materiálního světa neznámá, že by jím pohrdal, je pro něj víc cestou, než cílem.

Chrám vystavěný lidskýma rukama uprostřed chrámu přírody je znamením odkazujícím k nebi, osou světa, jistotou krásy a obrazem společenství člověka s člověkem, člověka s přírodou, ale především člověka s Bohem.

P. Radek Martinek

1. ŘÍJNA SE PŘIPOMÍNÁ MEZINÁRODNÍ DEN SENIORŮ

*Tuto báseň napsala žena, která zemřela v oddělení pro dlouhodobě nemocné.
Personál nemocnice ji našel mezi jejími věcmi, a tak se jim líbila,
že ji opsali a báseň pak putovala po celé nemocnici a dál.*

Báseň stařenky

Poslyšte, sestro, když na mě hledíte,
řekněte, koho to před sebou vidíte.

Ach ano, je to jen ubohá stařena
s divnými očima a napůl šílená.

Odpověď nedá vám, jídlo jí padá,
nevnímá, když po ní něco se žádá,
o světě neví, jen přidělavá práci,
boty a punčochy napořád ztrácí.

Někdy je svéhlavá, jindy se umí chovat,
už potřebuje však krmít a přebalovat.

'Tohleto vidíte? Tohle si myslíte?
Sestřičko, vždyť o mně vůbec nic nevíte.

Budu vám vyprávět, kým vším jsem bývala,
než jsem se bezmocná až sem k vám dostala.
Miláčkem rodičů, děvčátkem, tak sotva deset let
s bratry a sestrami slád život jako med.

Šestnáctiletou kráskou, plující v oblacích,
dychtivou prvních lásek a pořád samý smích.
V dvaceti nevěstou se srdcem bušícím,
co skládala svůj slib za bílou kyticí.

A když mi bylo pár let po dvaceti,
já chtěla šťastný domov pro své děti.
Pak přešla třicítka a pouta lásky dětí,
jak rostly, už mohli jsme uzlovat popaměti.

A je mi čtyřicet, synové odchází,
jenom můj věrný muž pořád mě provází.
Padesátka přišla, ale s ní další malí,
co u mě na klíně si jak ti první hráli.

Však začala doba zlá, můj manžel zesnul v Pánu,
mám z budoucnosti strach, někdo mi zavřel bránu.

Život jde dál, mé děti mají vrásky
a já jen vzpomínám na ně a na dny lásky.

Příroda krutá je, i když byl život krásný,
na stará kolena nadělá z nás všech blázny.

Tělo mi neslouží, s grácií už je ámen,
kde srdce tlouklo dřív, dnes cítím jenom kámen.

Však vprostřed zkázy té mladičká dívka žije
a srdce jí, byť hořce, tam uvnitř pořád bije.
Vzpomíná na radost, na žal, co rozechvívá,
vždyť pořád miluje a nepřestala být živá.

Málo bylo těch let a netáhla se líně,
já smířila se s tím, že všechno jednou mine.
Otevřete oči, sestřičko, teď, když to všechno víte,
neuvidíte seschlou stařenu...

Teď už - MĚ uvidíte!

Nabízené odpovědi k snadnějšímu studiu ke straně....

1. Ex 20.
2. Svobodnému Izraelskému národu, aby mohl bezpečně dorazit do Zaslíbené země.
3. 40 let.
4. Prostřednictvím oblaku.
5. Prostřednictvím oblaku – když oblak sestoupí na stánek schůzky, lid setrvává na místě až do té doby, než se oblak znovu zvedne.
6. Dává mu pokrm (mana, křepelky), nápoj (voda), dopřává mu vítězství nad nepřáteli (Amalečané) a vysvobozuje ho z nebezpečí smrti (jedovatí hadi).
7. Mana (Co to je)?
8. Že Židé přijímají život od Boha.
9. Že Židé museli spoléhat na Hospodinovu štědrost a jeho pomoc každý den.
10. Ex 16.
11. Bůh dává svému lidu nejen zdroj života, ale také to, co jej činí šťastným.
12. Ex 17.
13. Díky zvednutým Mojžíšovým rukám.
14. Že Hospodin v důsledku přímluvné modlitby Mojžíše dopřává Izrael vítězství nad nepřáteli.
15. Nu 21.
16. Ježíšovy smrti na kříži.
17. Ustanovení řádu oběti a dalších kultických předpisů.
18. Opakování Zákona (druhý zákon – bude se opakovat i desatero) a Mojžíšova řeč na rozloučenou.
19. Izrael se nachází na hranicích Zaslíbené země.

Havzlské posvícení a poděkování za úrodu

V neděli, 18. října jsme slavili posvícení, neboli výročí posvěcení kostela o svátku svatého Havla. Jako vždy při této příležitosti zároveň děkujeme za úrodu, která je předem připravena a naaranžována pro tuto událost. Posvícenská mše svatá byla rozdělena na tři části – nejprve se připomnělo výročí posvěcení kostela, poté probíhaly křtiny malé Emilky Hrabčákové a nakonec se děkovalo za úrodu a žehnaly se plodiny. Slavnostní ráz podtrhla i závěrečná píseň Te Deum - Bože, chválíme Tebe. Poděkování za přípravu, výzdobu, za plodiny – ovoce, zeleninu, byliny, květiny, ubrus, tácy, ošatky, včelí medy, kaštiny, obilí a makovice patří všem, kteří se nějak na akci podíleli a přispěli: panu kostelníkovi Josefu Holubovi, Anně Holubové, paní Miladě Kopecké, panu Josefu Slavíkovi z Kotoučova, panu Josefu Novákovi z Nové Louky, paní Janě Mudrochové, za květinové dary – paní Marii Batelkové, paní Klečákové a též všem, kteří přišli a slavnosti se zúčastnili a také našemu duchovnímu správci.

„K Tobě se upínají oči všech a Ty jim dáváš pokrm v pravý čas.“

Bible, žalm 145, 15

Bůh je milujícím Otcem, stará se o nás, protože jsme víc, než ptáci nebeští, nebo polní lilie. Není to ledajaká starost, ale je to největší a nejhodnotnější starost. Před oltářem je pestrá úroda země, všeho možného, co se urodilo a co nám Bůh požehnal. Na oltáři je kříž a to je ta největší Boží starost. Otec nebeský dal Svého Syna, aby za nás zemřel na kříži. Dary země máme jako zabezpečení na každý den, Kristova oběť je daná jako zabezpečení na celý život. Děkujeme z celého srdce za obojí, jak za potravu pro tělo, tak za život věčný.

SPONZORSKÉ DARY A PŘÍSPĚVKY

Vaše sponzorské dary, či příspěvky lze také zasílat na **bankovní účet Farnosti Bohdaneč: 438716329/0800**, do textového pole můžete napsat své jméno, či jméno dárce a účel platby, například na provoz kostela, opravy atd. Převod peněz z bankovního účtu na druhý účet je nejvýhodnější, co se týče poplatků.

P. Stanislav Tomšíček vám na požádání vystaví potvrzení o sponzorském daru pro daňové účely. Srdečné díky za vaši štědrost!

Z jednání farní rady ve středu 21. října 2015

Přítomni: P. Mgr. Stanislav Tomšíček, pan Josef Holub, pan Stanislav Petrus, pan Josef Slavík, Ing. Jan Veleta, paní Jana Laudátová, Bc. Anna Holubová

Na jednání farní rady se probraly tyto body:

- ✓ **plánované akce do konce roku:** o svátku zemřelých modlitby na hřbitovech a během bohoslužeb – rozpisy pro naše kostely, žehnání adventních věnců o první adventní neděli, roráty – 16.12. v 7.00, mikulášská nadílka, vánoční svátky – rozpisy bohoslužeb pro naše kostely, předvánoční tvoření ve společenské místnosti na faře
- ✓ **hraní na varhany** – po odchodu paní Uttendorfské je třeba zajistit hraní na varhany v našich kostelích (Bohdaneč, Třebětín, Michalovice), doposud zastupoval paní Uttendorfskou Ing. Veleta, který může opět občas hrát, pohřby hrál pan prof. Uhlíř, dále nám byla doporučena Mgr. Libuše Nádvorníková, která hraje jak v Pertolticích v sobotu večer, tak v Chřenovicích v neděli ráno od půl osmé a poté může přijet k nám do Bohdanče a hrát u nás, paní magistra má ale malé děti a tak se může stát, že ne vždy bude moci přijet, dále se začala ve hře na varhany zdokonalovat paní Mrázková, která začíná a má též malé děti, takže ne vždy bude moci hrát, varhaníky máme a věříme, že se budou ideálně domlouvat a zastupovat tak, aby vždy v neděli některý z nich hrál, nedělní mše svaté jsou velkou oslavou – Kristova vzkříšení z mrtvých a vyvedení Izraelského národa z otroctví, je tedy třeba důstojné slavení
- ✓ **fara a farní zahrada** - po odstěhování rodiny Uttendorfských koncem tohoto roku, bude třeba se zamyslet, co s farou a zahradou (rodina užívala byt v prvním patře, půdu, část prostoru v přízemí a obdělávala farní zahradu, zbylé prostory v přízemí užívá farnost – společenská místnost a další místnost jako úložiště věcí; členové farní rady zatím objekt fary na patře neviděli, na jednání zazněly od členů farní rady tyto návrhy:
  - faru se pokusit postupně opravit a zrekonstruovat, využít na to možné zdroje a dostupné možnosti k získání financí, v patře ponechat byt (pro případné ubytování – nájemníků s řádnou nájemní smlouvou, nebo ubytování varhaníka, pokud bychom potřebovali, nebo duchovního, pokud by bylo třeba, z půdy případně udělat také byt a pronajímat, což by též přineslo finance do farnosti; další návrh – zrenovovat přízemí, udělat tam kuchyňský kout, 2 wc, 2 sprchové kouty, upravit prostory pro scházení se jak pro farníky, tak pro případné poutníky v rámci

- církevní turistiky a nadále ponechat prostory pro inventář, farní zahradu použít pro farnost ke scházení se, pro farní turistiku, čímž by farnost také získala nějaké finance – pokud bychom zahradu v létě posekali, mohli bychom pozemek poskytnout pro rozložení stanů, například pro rodiny s dětmi, nebo pro děti – jako chaloupky, kde by mohly strávit část prázdnin – stanovaly by na zahradě, používaly by v přízemí fary sociálky (wc, sprchové kouty, kuchyňský kout) a přes den by mohly podnikat výlety po okolí, poskytnutí zahrady a sociálek v přízemí fary by nám rovněž přineslo finance; další návrh byl využít část přízemí fary pro chráněnou dílnu, kde by mohli nalézt práci na částečný úvazek buď senioři, nebo dlouhodobě nezaměstnaní; další návrh, který zazněl bylo zřízení jakéhosi společenského centra, kde by fungovalo například hlídání dětí (školka byla v obci zrušena a Obec již nepočítá s jejím otevřením), podobná centra spravují diakonie atd. a mohou v určitém smyslu školky nahradit. O faru a zahradu mají zájem také Obec Bohdaneč a pan Mičánek - návrh postavit 10 buněk pro bydlení, jako komunitní centrum pro seniory (pohyblivé) k tomu využít jak zahradu, tak napojit faru, druhý návrh byl, udělat z budovy fary turistické a informační centrum, návrh – jak zřízení komunitního centra, tak použití farní budovy pro turistické a informační centrum a také prodej, či dlouhodobý pronájem fary a zahrady někomu dalšímu, členové farní rady jednohlasně během hlasování zamítli, farnost se bude o zahradu i faru starat, ale není důvod se jich zbavovat, některý z plánů, které členové farní rady nadnesli, se v budoucnu zrealizuje, v tuto chvíli ještě není budova fary volná, takže musíme počkat, až bude budova fary uvolní, abychom se podívali na její stav uvnitř a podle toho se rozhodli čím začneme, fara je od podzimu rovněž připojena na čističku,
- ✓ **park kolem kostela** – na jednání zastupitelstva obce Bohdaneč nadnesl starosta, že by obec chtěla do vlastnictví park kolem kostela – zaměstnanci obce jej 2x do roka sekají, park vlastní Farnost Bohdaneč a je původně hřbitovem (jako jinde bývaly hřbitovy kolem kostelů), později, kdy již nestačil prostor, byl zrušen a přesunut na místo nynějšího hřbitova za vsí, nalezené kosterní pozůstatky například při různých úpravách parku, se uložily před kamenný kříž v parku, přesto ale, když se budovalo oplocení, našly se dále pozůstatky – místo je tedy stále nepoužívaným hřbitovem a tím také pietním místem, podle toho bychom k němu měli přistupovat, rostou tam okrasné stromy, které tam byly vysazeny již za první republiky, nebo pak v rozmezí 40

- 70 let, můžeme zde nalézt také rostliny z posledních asi 5. let od dárců, park kolem kostela farnost využívá zejména při Božím Těle, kdy tudy prochází průvod a v parku jsou jednotlivé oltáře, v parku stojí také naproti bývalému hostinci u Bukovských Horákův pomník padlým v obou válkách. Členové farní rady se dohodli, že si farnost park i nadále ponechá ve vlastnictví a bude se o něj starat, poseká a případně zajistí odborné konzultace s profesionálním zahradnictvím, aby to bylo místo krásné a nehyzdilo okolí kostela, také oplocení, které by Obec chtěla odstranit, je třeba ponechat – mělo své důvody v minulosti, stejně tak jako nyní, změnou vlastníka pozemku by mohl nastat problém s budovou kostela, kostel by stál na cizím pozemku
- ✓ P. Mgr. Tomšíček řekl na jednání, že členové farní rady, musí být vždy informováni a musí předem projednat záležitosti týkající se farnosti, zaujmout stanovisko, hlasovat, bez tohoto postupu není možné rozhodovat o záležitostech farnosti – např. prodej, pronájem a pohyb s nemovitostmi farnosti atd.
  - ✓ P. Mgr. Tomšíček nakonec sdělil, že se do konce roku ještě uskuteční jednání farních rad ve Zbraslavicích – hlavně ohledně rozpisu vánočních bohoslužeb.

ZPRÁVY Z KNIHOVNY

Níže přinášíme zprávu o činnosti knihovny, která byla čtena na jednání zastupitelstva začátkem roku, zpráva je také uložena na internetových stránkách Obecní knihovny Bohdaneč. Přiblíží vám naši knihovnu a její činnost:

OBECNÍ KNIHOVNA BOHDANEČ – INFO A PŘEHLED:

- Obecní knihovna je v Bohdanči od roku 1921, kdy platil zákon, že každá obec musí mít svoji knihovnu, aby lidé měli možnost – číst, vzdělávat se ve svém jazyce, znali svoji kulturu, historii, národní identitu a lehce se dostali ke knížkám
- v knihovně teď **máme 3175 našich knih**
- krásná literatura (romány, povídky, poezie): **2310**
- naučná literatura (příručky, odborné knihy, encyklopedie): **875**
- **registrovaných čtenářů je 31** to je vypsanych průkazek (jedna průkazka ale platí pro celou rodinu), **tzň. čtenářů celkem je odhadem 70, to je asi 17 % z počtu obyvatel v Bohdanči a okolí – 420 obyvatel (v roce 2008, kdy jsme knihovnu přebraly, zde bylo 15 čtenářů)**
- **počet návštěv čtenářů knihovny za loňský rok: 357 návštěv** (nárůst proti roku 2008 o **213 návštěv** (to jsou jak výměny knih, tak časopisů, nebo je to doprovod čtenáře do knihovny, či návštěvníci, občas se ptají po přístupu na internet, který

ale teď, po rekonstrukci žel pro návštěvníky nemáme, před rekonstrukcí zde byl pro veřejnost jeden počítač, takže vzhledem k tomu, že je povinnost umožnit v obci přístup k informacím – což jsou nejen knihy, ale také přístup k i-netu, tak by byl opět třeba počítač pro veřejnost; náš počítač nemůžeme poskytovat, protože v něm máme knihovnické programy, dokumenty atd.), stejně tak na Obecním úřadě v kanceláři lidé nemohou na počítače z důvodu různých dokladů, materiálů atd., právě teď je možnost získat dotace ze Středočeského kraje na vybavení knihovny tzn. – na výpočetní techniku a třeba i na poličky atd.

- **počet výpůjček za rok 2014: 1034**, což je opět nárůst
- **knihy z výměnného fondu v Kutné Hoře** – teď máme **240 svazků zapůjčených** (výměnný fond obstarává Městská knihovna v Kutné Hoře, pobočka na Šipší, kde se na základě smlouvy – poskytují knihovnám k zapůjčení, na rok – 2 roky různé knihy, zpravidla nové, můžeme také objednat k zapůjčení knihy z knihoven v celé republice a to včetně univerzitních, či jiných specifických knihoven, za určitých podmínek tedy lze z Bohdanče a do Bohdanče objednat knihy z celé ČR i ze zahraničí, pokud jsou k zapůjčení; některé knihy se nepůjčují – jsou pouze k nahlédnutí
- také v naší knihovně postupně zadáváme všechny naše knihy do celorepublikového elektronického knihovního systému, na který jsou napojeny všechny knihovny, i my můžeme přes MVS půjčovat naše knihy do jiných knihoven
- odebíráme **jeden druh časopisu pro děti: ABC**, který je zejména pro kluky, takže by se hodil ještě nějaký dívčí časopis, protože malých čtenářek chodí víc
- v knihovně organizujeme **několik akcí za rok hlavně pro děti, pro čtenáře i nečtenáře, na akce ale chodí i doprovod, rodiče, maminky atd. začátkem roku bývá největší knihovnická akce roku - Noc s Andersenem**, což je celorepubliková akce s přesahem do zahraničí na podporu dětského čtení. Mezi další akce se řadí rukodělné akce tzv. **Tvořeníčka** (vánoční ozdoby, vánoční svícínky, pletení z pedigu na jaře, pletení košíčků z papíru, vánoční ozdoby z pedigu, hvězdy z papíru), někdy se konají tvořeníčka ve spolupráci s Farností Bohdaneč, protože na faře je malá společenská místnost, kde jsou klasická kamna, která někdy potřebujeme na tavení – například vosku atd., v létě organizujeme malování na chodníku všechny tyto akce organizačně a technicky zajišťují knihovnice; z rozpočtu na knihovnu se nakupují potřebné věci; účelem rukodělných aktivit je fakt, že je možné si vyrobit vlastní originální výrobek, využít přírodní materiál (dobře se dívat v přírodě a všimnout si tam věcí, které pak lze použít), děti si lépe váží věcí kolem sebe, naučí se trpělivosti, pracují ve skupině ze vsi
- **nové knihy** – jsou buď koupené – těch kupujeme tak 10 ročně a snažíme se nakupovat buď v Levných knihách v Praze, takové knihy, které děti potřebují

jako povinnou četbu např. Robinson Crusoe, Děti z Bullerbynu atd., nebo knihy praktické – o práci s počítačem pro ženy, ještě pořídíme práce s počítačem pro seniory, zahradničení, opravy, rekonstrukce, také pořizujeme knihy o našem kraji, o Bohdanči a okolí, které jsou v knihovně vystaveny zvlášť a to jak naučné, tak beletrie – například pověsti atd.; náš fond se rozšiřuje také o knihy darované – některé jsou v dobrém stavu a zajímavé, některé jsou horší a je na nich vidět, že se jich dárce rád zbavil; výjimkou byly darované nové knihy z muzea v Lidicích, které jsme asi před 2. lety dostaly od ředitele muzea v Lidicích (na výstavě knih, tyto knihy jsou úplně nové a jsou o Lidicích, Letech a Ležákách

- letos nabídla Středočeská vědecká knihovna v Kladně některé své knihy a také MVS z Kutné Hory knihovnám a minulý týden v sokolovně v Malíně, jsme si vybraly několik knih do našeho fondu – knihy jsou novější, naučné a několik kusů beletrie, postupně je zapisujeme do počítačového registru a půjčujeme
- máme svoji emailovou adresu (knihovna.bohdanec@seznam.cz), internetové stránky (www.knihovnabohdanec.webk.cz), které aktualizujeme – jsou tam rubriky pro čtenáře, informace o akcích – pozvánky, pak fotogalerie z akcí a také ankety – teď kromě jiného máme spuštěnu anketu, zda by čtenáři chtěli otevřít knihovnu další den v týdnu; email a internet to vše je dnes již nutností
- poslední takovýto přehled byl připraven pro prezentaci v roce 2010

Stručně:

- knihovnicí je Marta Holubová, zřizovatelem knihovny je Obec Bohdaneč
- spadáme pod Středočeskou vědeckou knihovnu v Kladně, MVS pod Kutnou Horu
- jezdíme na semináře, které organizuje buď Kladno, nebo Kutná Hora, kde nás seznamují s novinkami, změnami v administrativě a legislativě, upozorňují na možnosti získání financí – tzn. dotací pro vylepšení knihovny atd., na administrativu, kterou je třeba zařídit, můžeme se tam obracet s různými dotazy
- Obecní knihovna je otevřena každou sobotu od 9. – 11. hodin
- poplatky za půjčování jsou: dospělí 20 Kč, důchodci 16 Kč, děti 10 Kč
- knihy půjčujeme na libovolně dlouhou dobu, ale mezi tím je třeba do měsíce přijít s knihou a knihu lze zase prodloužit na další měsíc
- předloni byla místnost knihovny rekonstruovaná – zručská knihovna se stěhovala, a protože měla i dotace na nábytek, tak se svého zbavovala – od nich jsme zakoupily regály, stoly a židle a další kusy ještě slušného nábytku; z knihovny v Nymburce nám poskytli dvě tzv. hrabátka – což jsou dřevěné krabice na brožurky, časopisy atd., máme tam k dispozici kopírku
- po rekonstrukci získala knihovna na patře jednu malou místnost jako archiv – kde jsou teď zejména darované knihy, které ještě nejsou zapsané a postupně je zařazujeme do fondu, dále jsou tam věci na tvořeníčka a akce

- každý rok se vyplňuje roční výkaz knihovny – evidence, kde se uvádí návštěvy, výpůjčky, počet čtenářů, přírůstky knih, náklady na knihovnu atd., každou sobotu evidujeme všechny návštěvníky knihovny, také všechny výpůjčky (pro dospělé, pro děti, pak beletrii a naučnou literaturu (tento přehled pak slouží jako podklad pro zpracování ročního výkazu)
- **nová kniha do fondu:** se musí se zapsat do přírůstkového sešitu, do speciálního počítačového systému-programu musí se orazítkovat, na příslušných stránkách, nalepit čárový kód, obalit a vypsát jí kartičku, na kterou se pak píše záznamy o výpůjčkách, označit podle žánru a spisovatele (čísla, nebo písmena) a vypsát kartičku do lístkového katalogu
- **do knihovny by byl třeba ještě jeden počítač pro veřejnost**, který tam byl před rekonstrukcí – stůl pro něj máme, pak stojánky na knihy (z drátů nám po rekonstrukci zůstaly jen 2, dají se pořídit nové a nejsou drahé; knihy, které jsou ve stojánkách jsou přehlednější, neničí se vazba těžších knih); na okna malé garnýže a alespoň krátké záclonky, čímž by se ta místnost zútulnila; uvítaly bychom také poličky tak 2 – 3 do rohu na stěnu pro vystavení knih, nebo výrobků. Toto jsou jednorázové výdaje pro dlouhodobé věci tzn., jsou to výlohy, na které lze čerpat finance z dotací – právě teď od Středočeského kraje
- v rámci knihovny můžeme pořádat ještě akce typu – beseda se spisovatelem, s hostem (toto jsme měly v plánu již před lety, protože nám to na seminářích doporučují jako další veřejné akce v rámci knihovny)
- **další otevírací den v týdnu** – bude podle případné dohody na OU
- **staráme se rovněž o úklid knihovny a chodby dole v budově**
- **na knihovnu máme dle rozpočtu na rok 2015, 15.000 Kč.** se vším všudy (nákup nových knih, věci potřebné na akce, či vyrábění, obaly na knihy, lepicí pásky, úklid, honorář – také na knihovny se vypisují dotace o které je možné požádat

Knihovna je v obci důležitá:

- jako udržení knihovního fondu a samotné knihovny od jejího vzniku
- k poskytnutí knih veřejnosti – ne každý má doma všechny nové knihy
- jako určitý druh další kultury v obci
- jako udržení kulturnosti v obci
- jako projev kulturnosti příslušného zastupitelstva a stupně kulturnosti zastupitelů samotných (knihovny se spíše nově zakládají a neruší se – to je projev barbarství)
- existence knihovny může být důležitá a plusem, pokud by se obec například přihlásila do soutěže Obec roku, nebo podobné soutěže obcí, tak za funkční knihovnu získá Obec body navíc

 knihovny jsou někdy ojedinělou možností pro osamělé, nebo staré lidi, nebo v domácnosti, někdy si v obci zajít (mají to v místě, mohou si knihu sami vybrat, mohou se tam setkat s jinými čtenáři, mohou si popovídat, nebo se zúčastnit akcí pořádaných knihovnou).

Krátce....

☞ další číslo našeho Zpravodaje vyjde opět před Vánocemi, časopis vychází 4x do roka, je neprodejný, pouze pro účely ŘK farnosti Bohdaneč, nová čísla naleznete opět na obvyklých místech v kostele v Bohdanči, nebo v našich filiálních kostelích,

☞ budeme vděčni všem, kdo doručí výtisky nemohoucím bratrům a sestřím z Farnosti, ve svém okolí,

☞ články, příspěvky, připomínky, náměty v jakékoli podobě jsou vítány,

☞ všechna čísla doposud vydaných Zpravodajů, vytištěná barevně, naleznete k zapůjčení také v knihovnách – v Bohdanči a v Bělé, v případě, že někomu čísla chybí a má o ně zájem, obraťte se laskavě na redakční radu – kontakt je vzadu na poslední stránce, čísla vám budou dotištěna,

☞ časopis je také v elektronické podobě na internetových stránkách farnosti Bohdaneč www.farnostbohdanec.estranky.cz

Plánované akce:

☞ žehnání adventních věnců o 1. adventní neděli, 29.11.

☞ návštěva Mikuláše a nadílka dětem během bohoslužby o svátku sv. Mikuláše, o 2. adventní neděli, 6.12.

☞ roráty v Bohdanči – ve středu 16.12. v 7.00 ráno

☞ tvořeníčko na faře v sobotu, 12.12 od 14.00, ve farní místnosti, kde jsou kamna, budeme opět tavit voskové zvonečky – více info bude včas zveřejněno na letácích, v ohláškách a webu farnosti, všichni jsou vítáni

☞ stručný rozpis pro Vánoce: 24.12. Štědrý den v 17.00 Bohdaneč, 25.12. Hod Boží vánoční 9.45 Bohdaneč, 26.12. svátek sv. Štěpána v 9.45 v Třebětíně, 27.12. v neděli svátek sv. rodiny v 9.45 v Bohdanči, 1.1. Nový rok v 9.45 v Bohdanči, 3.1. v neděli v Bohdanči v 9.45, 10.1. svátek Křtu Páně v 9.45 v Bohdanči.

☞ vánoční koncert – známá a krásná Česká mše vánoční J. J. Ryby – v sobotu, 26.12., v 18.00 v kostele Zvěstování Páně v Bohdanči, vystoupí stejná sestava hudebníků a pěvců.

Poděkování za tisk a sešití časopisu:
Obecní knihovně Bohdaneč

Římskokatolická farnost Bohdaneč

Farnost pořádá bohoslužby a duchovní setkání

Kontaktní údaje: P. Mgr. Stanislav Tomšíček

Mobil: +420 732 513 972

Telefon: +420 327 591 170

E-mail: rkfzbraslavice@gmail.com

www. farnostbohdanec.estranky.cz

Kostelník v Bohdanči: **pan Josef Holub**

Kostelník v Třebětíně: **pan Miroslav Petrus**

Kostelník v Michalovicích: **pan Josef Laudát**

POŘAD BOHOSLUŽEB BĚHEM ROKU

Neděle	9.45 Mše svatá	Bohdaneč
Středa	18.00 Mše svatá	Bohdaneč
Podle ohlášek a info na vývěsce v Bohdanči		Třebětín
Podle ohlášek a info na vývěsce v Bohdanči		Michalovice

ŘK farnost Bohdaneč sdružuje:

Bohdaneč - kostel Zvěstování Páně; kaple Nejsvětější Trojice; Bělá – kaple sv. Jana Nepomuckého; Dědice – kaple sv. Petra a Pavla; Dvorecko; Hlohov; Hostkovice; Kotoučov; Michalovice – kostel sv. Matouše apoštola a evangelisty; Nová Louka; Prostřední Ves; Řeplice - kaple Navštívení Panny Marie; Šlechtín – kaple Všech svatých; Tasice, Třebětín – kostel Navštívení Panny Marie; Vickovice – kaple Nejsvětější Trojice.

Informační letáček ŘK farnosti Bohdaneč

články a příspěvky vítány

Redakční rada: P. Mgr. Stanislav Tomšíček

Bc. Anna Holubová, Bc. Bohunka Laudátová, Jana Laudátová

Kontakt: redakcefarnihocasopisu@seznam.cz